



**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam  
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem  
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum  
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de  
Lugduni, M.DC.LXXX.**

3. De Angelorum natura sua annihilabilitate vel inannihilabilitate.

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94285](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94285)



tatem, non sistant, & chimericam, sed veram, & realem dari, ut non conferuntur à Deo, tam certum est, atque est certum creata omnia, pro Dei libito, & arbitrio feruari, destrui absolute posse (quod fidei dogma est, ex n. 2.) atque eo sensu esse mortales non immortales, nec sui destructioni, & annihilationi à Deo repugnantes, sed potentia logica ab ipso annihilabiles, & destructibiles; siue id intrinseca sibi potentia, siue extrinsecus solum à potentia Dei habent; de quo subinde disputatio Catholicis sit, esseque solummodo possit. Ceterum eo fidei dogmate statuto, admittique intrinseca rerum essentis non repugnantia, & potentia logica, ut à Deo feruntur, vel pro eius nitu destruantur, de naturali ipsi, ac subinde Angelis, mortalitate, & annihilabilitate, vel inannihilabilitate, & immortalitate Doctoribus Catholicis disputationem esse posse, & ex dicendis clarebit, & ex dictis num. 2. citato, ac de se satis patet. Nam possibilitas, ac non repugnantia absoluta rerum, ipsi etiam intrinseca, ut à Deo cuiusque potentia, vel fiant, aut facta, feruntur, vel, ut non fiant, vel iam facta destruantur Dei omnipotentiam absolutam, non autem naturali physice ipsarum existentie ligatam, coarctatam coordinatam, & quasi subordinatam, & attemperatam, respicit; quare & si ipsarum naturali iure, & existentie physice, earum destructio, & annihilatio adferretur, tamen intrinseca ipsi non repugnantia, & potentia logica, ut à Deo annihilentur, esse absolute poterit: Ac demum S. Thom. Durandum, Caietanum, ac reliquos priores, pro secunda sententia referendos potentiam logicam, ac non repugnantiam, ut Dei absoluta potentia destruantur, productis, semel Angelis non negasse, & solum extrinsecam denominationem, ipsi ab actus Dei potentia esse non docuisse, constat ex eo, quod rerum possibilitatem in pura Dei omnipotentia rebus omnino extrinseca constituitur, Recentiorum referenda sententia primo fuerit, satis clarebit.

4. Secunda igitur sententia docet: Angelos (qui de facto sunt) natura sua annihilabiles à Deo, atque eo adhuc sensu mortales non esse, sed potius natura sua, inannihilabiles à Deo; atque eo etiam sensu immortales; tamen potentia Dei activa annihilabiles sunt, & eo sensu mortales, quin in eis potentia, adhuc passiva, ad sui annihilationis, aut destructionis, qua ratione materia adest, & corruptibilibus. Ita plane S. Thom. 1. p. q. a. 2. q. 50. a. 5. item q. 5. de potentia 2. 3. & 2. contra gent. c. 30. & 35. ubi Ferrata §. si quis autem. Petrus Bergomeni. in concordantiis locor. S. Thom. dubi. 122. Durand. in r. d. 8. p. 1. q. 3. n. 4. Caietan. in r. p. q. 50. a. 5. ubi etiam Bannez, ac reliqui interpretes Dominicani, quibus ex nostris consentiunt ibi Molin. & Valentia d. 4. q. 1. pu. 4. §. Quod autem natura, ubi ait: à Theologis fere certam ex fide iudicari. Soar. 1. de Angel. c. 9. Lessius, de summo bono n. 112. Meratius de Angel. d. 9. lect. 2. Quirous citat. d. 41. lect. 3. §. Vera est secunda sententia, num. 32. Atriaga d. 2. de Angelis lect. 3. 4. & 5. Porro hanc sententiam, ut si dei adversam reiectam quondam ab aliquot Parisiensibus Theologis, non sine stomacho, memoratur à Caietano, ubi proxime his verbis, Dicere autem, quod repugnat fidei, est summa ignorantia, qualis moderno tempore regnare videtur apud quosdam Parisienses, qui presunt S. Thom. capitulum (30. c. 35. ex. 2. contr. gent. suspensum habent. Quod verissimum quidem est, si Angelici Doctoris & citatorum sequacium ea in re Theologorum sententia intelligatur, ut probabilis censura memorata, à Valentia feratur in adversam. Etenim ex citatis antiquis nemo intrinsecam Angelis non repugnantiam, seu potentiam logicam, aut logicam passivam, ut non conferuntur à Deo soluta, atque absoluta sua potentia illos conservare nolentis, & quo secundum se, & essentiam suam termini, & obiecta Divinæ omnipotentie constituuntur, negavit: quam rebus omnino possibilibus 1. p. q. 5. a. 1. & q. 9. atque locis proxime citatis eam Angelis concessit; solumque negavit potentiam phy-

sicam, & realem adhuc passivam, seu physice passivam & subiectivam suæ annihilationis, id quod expressit, etiam Durandus. Non enim (inquit) requiritur in creatura, ut sit potentia subiectiva, ad annihilationem. Ut ipsa annihiletur. Similiter Caietanus, & Ferrata potentiam solum physicam, & realem ad sui annihilationem creaturæ, & Angelis negant, cum in solo Deo esse illam concedunt. Bubalus denique qui potentiam hanc logicam, non seu repugnantiam, ut à Deo annihilentur, Angelis intrinsecam ab antiquioribus assertam negasse videtur, ac de ea admittit Caietanum reprehendisse, solumque potentiam Dei Angelis extrinsecam ad eos annihilandos admittit §. 5. versu. Colligitur quinto, de potentia reali physica aperte loquitur. Siquidem statim versu, Colligitur sexto, ait relate ad absolutam Dei potentiam Angelos natura sua mortales, & annihilabiles esse; in qua propositione, & si aliunde aduersauerit, supponit tamen potentiam logicam, seu non repugnantiam, ut à Deo annihilentur Angelorum natura intrinsecam esse ut §. 2. propositione 1. statuerat, atque probauerat, ac certam apud omnes esse merito concluderat, unde constat immerito etiam Vasquez nostrum c. 2. versu. Eodem modo n. 10. reprehendisse Caietanum, quasi solum potentiam activam Dei à qua creata, & Angeli destructibiles, & annihilabiles denominentur, intrinseca, omni earum potentia logica, seu non repugnantia, ut à Deo destruantur, & annihilentur conclusa admiserit, quam tamen à Caietano admittam fateretur ipse Vasquez c. 1. n. 1. & 2. non minus quam ab ipso Vasquez admittitur: & si hic male realem esse contendat, melius autem Caietanus realem potentiam esse neget. Secundæ igitur huic sententiæ subscribo, quam sequentibus conclusionibus distinctius, atque ab æquivocatione omni liberam trado.

5. Dico primo. Angeli natura sua inannihilabiles à Deo naturaliter, & potentia ordinaria operaturo, atque eo etiam sensu immortales natura sua sunt, Probatur ex Concil. Lateranensi sub Leone X. sess. 8. in cuius initio eiusdem Leonis Bulla definitur animi rationalem esse immortalem, per se sentit esse per se corporis formam: id quod Angelo, præstantiori, scilicet substantiæ spirituali intellectui debet convenire: maxime cum eadem, omnino pro viroque sit naturalis ratio inferius subiicienda. Probatur secundo conclusio in terminis, & illatio ab immortalitate, & inannihilabilitate naturali animi rationalis natura sua, ad eandem Angelis concedendam ex synodo 6. act. 11. ubi eam vtriusque natura sua concedit; tamen eis essentia & natura sua immortalitatem videatur negare, non eo sensu, quo hic accipimus naturam assumit, ut inferius videbimus. Tertio probatur ex Dionysio Areopag. Athanasio Basil. Damasceno. Theodoro, Minutio felice Iuliano Archiepiscopo. Tolitano recitatis cert. 2. & si enim de eorum indestructibilitate per naturam opposita corruptibilitati sensibilibus in terminis videantur locuti, & respectu contrariorum agentium, & casualium secundarum: tamen de omni indestructibilitate naturali, & omnimoda, immortalitate Angelorum, natura sua, & respectu cuiuscunque agentis, etiam Dei, iuxta ipsorum naturam operaturi virtute saltem, & æquivalenter loquuntur, cum nullam adhuc potentiam passivam physicam respectu Dei habeant ad suam annihilationem (ut conclus. 2. dicemus) atque, ac respectu agentium naturalium ad propriam sui corruptionem potentiam physice passivam non habent. Quarto probatur efficaciter, ex Cyrillo Alexand. 8. thesauri circa med. ubi nobis putatur ab adversariis, vel maxime, adversus illis verbis, & si Angelus immortalis quadam rei est, per voluntatem, & gratiam salvatoris, sed quia tamen ortum habuit, & esse caput occidere potest quoque, & non esse. Nam qua natura precipue insunt (ut Angeli nature immortalitas) ea respectu creatoris Dei nihil sunt. Quia omnia nature iura ex potiori summo suo increata dominio, & iure perfringere absolute, & honestissime potest: quare sicut ignis combustibilis quidem est, sed non Deo, sic etiam Angelus immortalis quidem est, sed

non

non Deo. Quare aequè immortalem naturam suam Angelum, atque combustibilem naturam suam ignem esse docet; & si contra huius actiuitatem naturalem, & prout expedit impedire Deum combustionem, atque contra naturalem Angelo immortalitatem inferre mortem possit. Methodius tandem serm. de resurrectione. *Is, qui ex nihilo fecit, & construxit immortalium naturam nos in Angelos, & missos solum construxit*: quare Angelos ex natura immortalium, siue naturam suam immortales esse docet.

6. Probatur à ratione, (fors demonstratione) naturali conclusio. Angelus natura sua, non solum non petit destrui, sed petit non destrui à Deo, & non annihilari; ergo Angelus natura sua, est à Deo iuxta eius naturam operante inannihilabilis seu (quod idem est) natura, seu iuxta naturam suam immortalis, & si à Deo ultra, & contra naturam Angelus, eiusque naturalem existentiam, (ut potest) operante, sit annihilabilis. Antecedens probatur Cyrilli auctoritate proxima, quia aequè immortalem naturam suam Angelum, atque ignis naturam suam combustibilem sit, dicebat: id est, aequè Angelus naturam exigere semper persistere, & non destrui; atque natura ignis exigit combustionem. Probatur secundo, ex natura, & essentia rerum permanentium. Quidquid permanens natura est, natura etiam sua exigit permanere, ac non destrui, debetque natura sua perdurare, quandiu contrarium agens fortioris existentiae, & actiuitatis in rebus non adest, ac non abest agens naturale, à quo naturaliter debeat conservari; ut lux, à luminoso: atqui Angelus natura sua ens permanentis est, ergo natura sua exigit permanere semel productum, quandiu agens contrarium fortius non adest, neque abest connaturale agens ipsius productum. Tunc sic; sed nunquam potest adesse agens contrarium fortius, quod eius destructionem requirit, nec agens connaturale ipsius conservationi, quod Deus est, abesse potest: ergo natura sua semper durare, atque non destrui, ac subinde natura sua, atque eius naturali existentia attenda inannihilabilis à Deo est, & immortalis. Antecedens ostendimus controuersi. 1. de generat. d. de resistentia: & patet, quia deficiente causa secunda permanentium, contrariarum primarumque qualitarum (v. g. caloris induti in aquam) Deus connaturali concursu, illum conseruat etiam, si agens contrarium, scilicet forma aquae, ipsam ad connaturalem frigiditatem, reducere potens, & petens adit, quod fieri à Deo, nequit naturaliter, nisi iuxta aliquam naturalem existentiam fiat: Nequit autem esse existentia actiua agentis calidi, à quo calefacta aqua fuit, & à quo remota calida conseruatur: ergo solum est existentia formae illius, seu caloris induti, qui titulo entis natura sua permanentis ubi primum est exigit naturaliter conseruari; tamen quia forma aquae frigiditatem sibi connaturalem actiuitate exigit sua, utriusque existentia attenda, & comparata, utriusque magnitudine, nec in totum calorem conseruet, nec in totum frigiditatem induci permittat, ut latius citato loco perpendebam.

7. An vero entia permanentia, sui conseruationem generalis permanentiae titulo in successu immediate suae primae productioni, instanti, vel determinato, vel indeterminato naturaliter requirant? an pro aeternitate tota à parte post suae primae productioni? Postremum de permanentibus cunctis docere videtur Arriaga citatus sect. 5. versu. *Pro eo dico, & si de Angelo loquatur*, neque enim de eius speciali permanentia titulo rationalis, & intellectiui (de qua statim in secunda probatione conclusionis) sed titulo entis permanentis natura sua eius rationis procedunt. Ego vero oppositum censeo: nempe ens natura sua permanens vniuersum, nequaquam sui conseruationem per aeternitatem à parte post, suae primae productioni natura sua exigere absolute cum natura sua contraria patiantur, & habeant, quorum existentia, & actiuitate opposita fortiore, naturaliter intereant, nec, nisi eis non adstantibus possint persistere, neque exigere absolute in eorum etiam

praesentia perdurare, sed sub conditione absentiae contrarii fortioris, quam per aeternitatem nec appetere, nec exigere absolute possunt, & quae contrarium patiuntur, & habent; verum quidem est, & etiam permanentia ex quo primum in rebus absolute sunt natura sua, persistantiam, & conseruationem sui, & si non in praesentia contrarii fortioris exigit tamen hoc etiam praesentia absolute exigere, nisi de praesentia, vel absentia contrarii, adhuc tantum conditione, ad sui conseruationem exigendam coramando, ut de contrarium agens contrarie forme inductionem praescindendo à contrarii praesentia absolute natura, & actiuitate sua reposita; quae tamen, alterutrum alterius absentiam, & destructionem, quae per accidens ipsius existentiae est, & ei annuat adeo ab dubio succedere: quia nullius rei naturalis existentia, & inclinatio, in malum alterius vllatenus est, sed tota in bonum, & commodum proprium iuxta philosophicum axioma *nil in malum intendens*, operatur: cum de rei permanentis & actionis perduratio successus sit à Dei arbitrio, & voluntati natura sua, & per singula instantia natura sua subordinata à Deo donec vel fecus, iuxta creatam existentiam, atque nec eam in permanentibus, tum in agentibus creatis non nisi absolute, & actu existentibus inueniatur, quae ut primo suae productionis instanti sunt absolute in secundo non existunt, sic plane, ut cum primum existunt solum sui existentiam exigere pro secundo immediate successu possint, non autem ex primo illi pro vltiori tertio, quod existentia absolute illorum debet ex parte actus primi procedere, ut ei pro isto annuat vel non annuat in totum vel ex parte Deus: ac sic deinceps vltioribus aeternitate à parte post futura, in eis quae voluerit perennare. Quae in actiua existentia patet, & ad formalem illationem inoffenso extendunt. Probatur secundo conclusio ex speciali permanentia naturae Angelicae intel. etiam, ac subinde volituae, meritisque ac demeritis perinde praeij aeterni capax, quod etiam titulo permanente, non aliquandiu solum, sed aeternae naturae exigere sua ostendebamus, cert. 1. n. 4. & 5. ex quibus constat Angelo semel productum in sui annihilatione, & interitu quandiu non esset, in vltiori duratione violentiam à Deo quodammodo infusi, quandiu non fuerit etiam per totam sequentem aeternitatem, quatenus contra existentiam naturalem perdurans per aeternitatem totam, omnique, & angeli, cuius instantia quam ubi primum existit habuit, in ratione modo explicato, ut in secundo ad tertium, & ex tertio ad quartum, & sic ad vltiorem, & vltiorem, ex immediate antecedenti, per totam aeternitatem successuram formaliter habeat in eius annihilatione fieret violentia continuata; non minus, quam si igni ad passum applicito, & ad comburendum expedito concursu ad comburendum, quem natura sua exigit, ut fornaci Babilonica coniungit Deus obnegaret, sed quoniam formis, & compositis materialibus natura sua permanentibus, ac de se exigitibus permanere, ratione materiae, cui inhaerent, quae intrinsece constant, corruptibilia tamen natura sunt, non actiua, & exacte, sed passiva tantum physice sunt, quia materia contrariarum ipsorum destructionum, constant, vel inhaerent, ut omnimodo inannihilabilitas secundum naturam Angelus, à Deo ac, eo sensu immortalitas statatur, sit secunda conclusio.

9. Angelus natura sua nullam realem, physice potentiam passiuam, siue subiectum physicum suae destructionis, siue annihilationis, à Deo etiam, abdest. Est etiam omnium Doctorum secundae sententiae conclusio: immo vero solius conseruationis suae subiectum reale, & physicum habet. Probatur conclusio aequè clare, atque praecedens, quoad potest eius primam: quia Angelus nulla materia (neque substantia) contrariorum, & corruptur actionis capax, substantialem constat, ut ostendimus, q. 2. ubi substantiam simplicem illum esse monstrauimus, & nec substantiam, & natura simplex Angeli potest esse

potentia, realis physica passiva, siue physicum suæ destructionis, seu annihilationis etiam, à Deo subiectum: tum quia nulla potentia physica & realis passiva, nisi ad perfectum, siue ad perfectionem sui, esse potest. Est enim è conceptu partis perfectibile quid, omne subiectum, atque adeo essentia sua, ad sui perfectionem, seu perfectum aliquid relationem potentia physica passiva, physicus appetitus, ad formas est, illaque sicut turpe pulchrum, & famina vitam, appetere materia prima dicitur ab Aristot. 1. physicor. text. 81. à cunctis philosophis, & Sanct. Thom. 1. part. quæst. 9. art. 2. & sæpius atque à reliquis Theologis laudato: destructio autem rei nequit esse eius perfectio: quare neque reipsa, passiva adhuc, physice appetit. Quo argumento Arist. text. proxime citato nullum contrarium contrariæ sui subiectum esse deduxit, ut referebamus cert. 1. n. 7. Tum etiam: quia ut ibid. n. 5. arguebamus, omnis physica realis potentia debet suo actui coexistere: implicat autem aliquid coexistere sui destructioni, & absoluto non esse: ergo implicat aliquid esse realem physicam potentiam, & subiectum physicum suæ destructionis: quare, & Angeli naturam substantialem simplicem esse realem potentiam passivam physice, siue subiectum reale physicum suæ annihilationis, & absoluti non esse, à Deo etiam ipso, provenientis. Cum ergo Angeli naturalem existentiam habeant permanendi in esse, quod primo à Deo acceperint, & habuerint, atque in æternum, modo explicat, permanendi, ac subinde, ut deinceps à Deo non destruantur, & annihilentur natura sua habeant: ac rursus potentiam realem physicam, passivam adhuc, ut à Deo annihilentur, in sua natura non habeant, neque possint habere, ut hæcenus demonstratum est: restat eos natura sua, à Deo, adhuc, annihilabiles non esse, sed potius inannihilabiles natura sua, atque eo sensu immortales: licet annihilari à Deo, ac destrui absolute potentia sua absoluta possint. id quod clarius adhuc (si potest) ex solutione argumentorum aduersantium, vel potius detectione, acquivocationis, cui innotuntur, fiet.

#### CERTAMEN IV.

##### *Oppositionibus occurritur.*

1. Primum à ratione est. Nequit natura, & essentia Angelica, negari non repugnantia, seu potentia logica, ut à Deo destruat pro ulteriori duratione, ad eam, quæ primò producta, & existens Angelus est: atque hæc potentia intrinseca est naturæ, & essentia Angeli, nec solum extrinseca, à potentia Dei ipsam destrueret potentia: est insuper realis, & physica in Angelo existente, ergo in natura Angeli existentis est potentia intrinseca realis, & physica suæ destructionis: ac proinde secundum intrinsecum reale, & physicum natura suæ, siue secundum naturam suam intrinsecum realiter, & physice sumptam Angelus est annihilabilis à Deo, & natura subinde sua mortalis. Minoris pars prima de intrinseca, & essentiali naturæ Angeli non repugnantia, nec solum extrinsecus de sumpta, per denominationem à potentia Dei: certa mihi est: illa quippe possibilitas, & non repugnantia creaturarum possibilitum in seipsis, quin aliquid in eis sit, in earum essentia, & natura inclusum, repugnans, & contradicens omni est: quare non est omnipotentia Dei ipsis prorsus extrinseca, sed huius terminus, & obiectum: quemadmodum in obiecto potentie visus visibiles ad visionem præsupposita, & quæ apta in se ipsis sunt, ut à potentia visiva percipiantur, non est pura denominatio à visiva potentia proveniens, nihil, in obiecto capacitaris obiective intrinsece supponens, sed est intrinseca obiecto capacitas, ut à potentia visiva possit attingi, & videri: quæ quia aliis à colore, & luce deficit, percipi à visu non possunt, ut bene docuit S. Thom. 1. p. quæst. 5. a. 1. & communiter Doctores. Secunda vero minoris pars, Christoph. de Ortega, de Deo Uno. Tomus II.

scilicet in Angelo existente potentiam hanc logicam, seu non repugnantiam, & essentialem possibilitatem realem, & physicam esse (& si à nostro Vaquez citato non probetur, sed supponatur) probatur, quia existentia, creaturarum adhuc, quæ essentia sua metaphysica non existunt, ab earum essentia, & possibilitate realiter physice non differt (ut taceam, ne formaliter quidem in mea sententiâ, si adæquate res, earumque essentia assumatur differre.) ergo implicat creaturam aliquam, quare, & Angelum, realiter, & physice, ac realem absolute esse, quin eius essentia, seu potentia logica, ac non repugnantia, ut à Deo annihiletur, realiter, & realis, ac physica potentia absoluta sit. Totum argumentum, secundam conclusionem impugnatur, quin primam, eiusque probationes, vel leniter tangat: quare toto dato adhuc maneret vera conclusio: scilicet annihilationem contra existentiam naturæ Angelicæ, & subinde à Deo, absoluta, & extraordinaria potentia, non autem rebus, connaturali, vrentem posse solummodo provenire, siquidem illa non repugnantia, seu potentia logica, & si realis, physica, & intrinseca, esse in Angelo producta, & existente admittatur omnipotentiam Dei solutam, & absolutam, non autem, naturæ rerum iori, & existentia legibusque ligatam, concernit.

2. Sed neque secundam conclusionem satis impugnatur, quæ de potentia, reali physica passiva physice suæ annihilationis solummodo negabat Angeli naturæ in esse, & ex qua solum primæ conclusionis, veritati possit aliquatenus derogari, ut ibi præmonui, non autem de reali, quam velis, dummodo physice passiva, suæ annihilationis (præteritum non ordinaria, ut iuxta naturalem rebus providentiam operante) non sit, argumento vero præfato potentiam illam logicam, seu non repugnantiam Angeli producti (& si realis, & physica esset) ut à Deo annihiletur, physice passivam esse, nec probatur, nec probari leviter potest, cum potentia eiusmodi manifesto repugnat, ut demonstravimus cert. proximo num. 9. sed nec esse physicam, & realem, & si non physice passivam eam potentiam logicam, seu non repugnantiam paralogsismi in argumento contenti detectione patebit. Etenim potentia, logica, seu non repugnantia, & possibilitas creaturæ, ut à Deo sit, vel non sit, ad utrumque indifferens est: ac proinde ab utroque scilicet creaturæ absoluto esse & non existentia præcincit: nequit autem præcincideret secundam statum physicæ, realitatis suæ pro duratione, quæ eam habet: pro eo, enim statum, & duratione alterum extremum indifferentiæ suæ, coniunctum, & secum identificatum habet, nempe absolutum suum esse, & existentiam pro duratione illa, pro qua suum absolutum non esse, siue existentia suæ absolutam negationem pati citra contradictionem nequit, sicuti pro duratione, quæ absolute non est, siue existentia suæ absoluta negatio adest, nequit, nisi implicatorie absolute esse, atque existentiam absolutam recipere. Ad eum modum, quo voluntas indifferens actu primo physico, ad amandum, vel non amandum, seu odio habendum, adiuncto ipsi actu secundo alterius extremi, ex oppositis, atque eius indifferens potestas in actu primo erat, potens ad oppositum eliciendum non manet, quia esset potestas ad coniungendam eam amore eius negationem, vel odium oppositum, quæ esset chimerica potestas, & impossibilis, & quæ proinde pro signo priori naturæ, nec fuit, neque esse potuit: sed solum ad alterutrum extremum ex oppositis seiunctum ab opposito alio eliciendum, atque apponendum. Est autem inter potentiam voluntatis indifferens pro priori naturæ, & in actu primo, ad amandum, vel non amandum, & in actu primo, ad amandum, & non repugnantiam, seu potentiam, indifferens logicam essentia creaturæ, ut absolute sit in rebus, vel non sit, valde notandum ad rem præsentem discrimen: nempe, quod illa non nisi in statu physicæ realitatis, & absolute existentia voluntati absolute possit competere, ac subinde physica, & realis potentia, ut ab actu